

Innocents culpables

Un relat de: [nuriagau](#)

Un home assassina la seva parella a València

L'agressor s'ha intentat autolesionar després d'apunyalar la víctima, però ha deixat amb vida dos menors

Divendres, 8 de juliol del 2011

Un home va matar la seva parella ahir, dijous, al seu pis del carrer Rosselló núm. 25 de la ciutat de València, i s'ha autolesionat greument amb el mateix ganivet, presumptament per intentar suïcidar-se. Els fets han passat cap a les 23.00 hores, quan l'agressor, de 41 anys i nacionalitat espanyola, ha apunyalat la víctima, de 29. Els dos nens que vivien amb la parella han resultat il·lesos.

La dona presentava múltiples ferides d'arma blanca i els sanitaris no han pogut salvar-li la vida. El presumpte responsable de l'homicidi ha estat traslladat, en estat molt greu, a l'hospital, on està custodiat per la policia. Els dos infants ara es troben en mans del servei de protecció de menors.

Sembla que ha estat l'agressor qui ha telefonat per avisar de la seva acció abans d'autolesionar-se amb el ganivet.

Una testimoni ha assegurat que la parella tenia fortes i freqüents discussions i que, al barri, es comentava que ella patia maltractaments.

———o0o———

Després de llegir aquestes paraules al diari, vaig córrer cap a la capsa on guardo les felicitacions nadalenes. Estem familiaritzats amb aquest tipus de notícies, però aquesta m'ha trasbalsat. Tenia la sensació que no eren unes persones anònimes. Efectivament, l'adreça coincidia amb la d'una antiga ex-alumna: l'Esther.

La recordo a classe, grassa, malgirbada, ingènua i sense amigues. Sovint feia pudor i a vegades anava marcada amb cops i esgarrapades. Ella no ho va reconèixer mai, només em va explicar que vivia amb el pare i l'àvia perquè la mare havia fugit de casa. Se m'apropava cercant un xic de caliu.

Un migdia, quan sortia de l'escola, l'Esther anava per l'altra vorera i em va cridar. Em vaig esperar per tal que ella, i l'home que l'acompanyava, travessessin el carrer. Desitjava presentar-me el seu pare, un home d'aspecte malaltís, amb la pell esgrogueïda i els ulls enfonsats. Vaig fer-li dos petons mentre m'arribava la ferum d'alcohol que l'embolcallava. Anant cap a casa m'acompanyava l'interrogant: si fos el meu pare, hauria tingut cap mena d'interès a donar-lo a conèixer?

Quan va acabar l'EGB, sense el graduat, va marxar de l'escola. Crec recordar que se'n va anar a fer FP. No va tenir sort ni en els estudis ni amb les feines. Coincidíem, de tant en tant, pel carrer, i sempre parlàvem uns minuts. Una vegada, em va demanar la meua adreça particular i, per Nadal, vaig rebre la seva primera felicitació. Des d'aleshores, no ha fallat cap any, visqués on visqués.

Vaig rellegir la felicitació que em va enviar des d'una adreça de Rubí. M'escrivia que, feia uns mesos, el pare havia mort de cirrosi i que ella malvivía amb un noi, que tenia problema de drogues, i que tenia un nen. M'anunciava que, ben aviat, se n'aniria a viure amb l'àvia i que volia veure'm.

L'Esther i jo ens vam trobar i em va presentar la seva criatura. Ella encara estava més grassa i el nen, en canvi, era ben esquitit. Em fitava amb uns ulls molt grossos que expressaven temor.

Vam anar coincidint més dies. L'Esther em va dir que la seva àvia estava molt malalta i que l'estava cuidant. Que havia conegut un home i que se n'havia enamorat, però que l'àvia no li permetia que anés a viure amb elles.

Un matí, a la consulta del ginecòleg, van aparèixer l'Esther i un home d'aspecte malaltís, amb la pell esgrogueïda i els ulls enfonsats. Ella, molt contenta, em va presentar la seva parella que, sens dubte, li portava uns quants anys i era alcohòlic. Vaig entendre que a l'àvia no li agradés. Per què escollia el mateix tipus d'home? Potser perquè és el model que havia tingut a casa i ningú li ha dit que no és el més recomanable. Però, ella, aliena als

meus pensament, em va anunciar amb una ingènua alegria que estava embarassada. Tenien en projecte, després del naixement, anar-se'n a viure a València. Estaven intentant vendre el pis de l'àvia que feia un temps que havia mort i, amb aquells diners, la parella volia muntar un petit negoci a la capital valenciana.

I ara que sé que aquest any no rebré cap felicitació de Nadal, penso que hi ha gent que, com els nobles de les tragèdies gregues, neixen i ja tenen un destí marcat contra el qual no poden lluitar. I aquests dos nens? Què en serà, d'ells? Són dues ànimes cànides que han malviscut una infantesa sense punts de referència adients. Si algun dia són alcohòlics, drogoaddictes, maltractadors..., se'ls podrà considerar culpables? I des d'aquesta perspectiva, si desconexem la vida de l'homicida, podem jutjar-lo? I jo? Potser sóc culpable d'omissió.